

ДЖ. Д. СЕЛИНДЖЪР
ОКЕАНЪТ ПЪЛЕН С ТОПКИ
ЗА БОУЛИНГ

Превод от английски: нт, 2016

chitanka.info

Обувките му се подвиваха нагоре. Майка ми казваше на баща ми, че купува обувките на Кенет твърде големи за него или „Моля, попитай някого дали ходилата му не са деформирани“. Но аз мисля, че обувките му се подвиваха, защото винаги спираше на тревата, накланяйки своите трийсет и четири — трийсет и пет килограма напред, за да разглежда разни неща, да обръща разни неща с пръсти. Дори мокасините му се подвиваха нагоре.

Имаше права медночервена коса, от майка ми, която разделяше отляво и решише без да намокри. Никога не носеше шапка и можеше да го познаеш от голямо разстояние. Един следобед в клуба, когато започвахме игра с Хелън Бийбърс и тъкмо бях натиснал топчето и колчето в твърдата студена земя, и заемах позиция, се почувствах сигурен, че ако се обърна ще видя Кенет. Уверено се обърнах. На около петдесет метра, зад високата телена ограда, той седеше на велосипеда си и ни гледаше. Имаше *такава* червена коса.

Използваше бейзболна ръкавица Саутпоу. На задната страна на ръкавицата беше преписал стихове с туш. Казваше, че обича да ги чете, когато не е на позиция или нищо особено не се случва на игрището. По времето, когато беше на единайсет, беше прочел всичката поезия, която имахме вкъщи. Най-много харесваше Блейк и Кийтс, и част от Колридж, но аз не знаех допреди година — а имах навика да чета ръкавицата му редовно — от кого беше последното му внимателно допълнение. Докато бях все още във Форт Дикс, се получи писмо от брат ми Холдън, който тогава не беше в армията. Казваше, че се е мотаел из гаража и е намерил ръкавицата на Кенет. Холдън казваше, че на палеца има стих, който не е виждал и какво ли значи, и Холдън беше преписал думите. Бяха: „Не искам смъртта да покрие очите ми и да ме възпре, и да ми заповяда да изпълзя отвъд.“ на Браунинг^[1]. Никак не бяха смешни, цитирани от дете с остри сърдечни проблеми.

Беше луд по бейзбола. Когато не можеше да играе с други и когато аз не бях наоколо да му подавам, часове наред хвърляше топката по наклонения покрив на гаража и я хващаше, когато се търкулне долу. Знаеше средните резултати на всеки играч в професионалната лига. Но не искаше и не идваше с мен на никой от мачовете. Дойде само веднъж, когато беше на около осем години и видя Лу Гериг да

пропусне два пъти. Каза, че повече не иска да вижда някой наистина добър да пропуска отново.

„Връщам се към литературата. Не мога да държа това под контрол.“

Обичаше също и проза, освен поезия, главно белетристика. Идваше в стаята ми по всяко време на деня и взимаше някоя от книгите ми от етажерката, и заминаваше с нея в стаята си или на верандата. Рядко поглеждах да видя какво чете. В онези дни аз се опитвах да пиша. Много трудна работа. Много нездравословна работа. Но от време на време поглеждах. Един път го видях да излиза с „Нежна е нощта“ на Ф. Скот Фицджералд, а друг път ме попита за какво се разказва в „Невинното пътешествие“ на Ричард Хюз. Казах му и той я прочете, но единственото нещо, което каза за нея, когато го попитах по-късно беше, че земетресението е било добре, и цветнокожия приятел в началото. Друг ден взе от стаята ми и прочете „Примката на призрака“^[2] на Хенри Джеймс. Когато я завърши, седмица не говори с никого в къщи.

Аз съм добре.

Обаче мога да си спомня всеки детайл от онази гадна, подла събота през юли.

Родителите ми бяха на лятната сцена, пеещи в първото дневно представление на „Не можеш да го вземеш със себе си“. По време на летните продукции те бяха двама много раздразнителни, разкъсвани от страсти, изпотпяващи се изпълнители и по-малките ми братя и аз рядко ходехме да ги гледаме. Майка ми беше особено зле по време на летния сезон. Гледайки я, дори в хладна вечер, Кенет се гърчеше на мястото си от неудобство, докато се намереше почти на пода.

Онази събота бях работил в стаята си почти цяла сутрин, дори бях изял обяда си там и чак до късния следобед не бях слизал долу. Около три и трийсет излязох на верандата и въздухът от Кейп Код ми предизвика леко замаяване, сякаш беше прекалено концентриран дестилат. Но след минута изглеждаше като че денят е доста хубав. Слънцето беше горещо по цялата морава. Огледах се за Кенет и го видях да седи в напуканото тръстиково кресло, четейки с крака под себе си така, че поддържаше теглото си с вътрешната част на ходилата.

Четеше с отворена уста и не ме чу, когато преминах направо през верандата и седнах на парапета срещу стола му.

Ритнах стола му с върха на обувката си.

— Спри да четеш, Мак — казах. — Остави тази книга. Забавлявай ме.

Четеше „Слънце изгрява“ на Хемингуей.

Той остави книгата, когато му заговорих, усещайки настроението ми и погледна нагоре към мен с усмивка. Той беше джентълмен, дванайсетгодишен джентълмен. Той беше джентълмен през целия си живот.

— Чувствам се самотен тук горе — му казах. — Избрал съм си скапана професия. Ако изобщо някога напиша роман, мисля, че ще се запиша в хор или нещо подобно и ще тичам на сбирки между главите.

Той ме попита това, което знаеше, че искам да ме попита:

— Винсънт, за какво е новият разказ?

— Слушай, не се шегувам, Кенет. Страхотен е. Наистина — казах аз, настройвайки се да убедя и двамата ни. — Нарича се „Любителят на боулинг“. Разказва се за един човек, чиято жена не му позволява да слуша боксовите мачове или хокея по радиото вечер. Никакъв спорт. Твърде шумно. Ужасна жена. Никога не го оставя да чете каубойски истории. Лоши за ума му. Изхвърля всичките му списания с каубойски истории в кошчето — наблюдавах лицето на Кенет като писател. — Всяка сряда този човек отива на боулинг. След вечеря в сряда вечер той взима специалната си топка за боулинг от рафта в килера, слага я в специална, малка, кръгла платнена чанта, целува жена си за лека нощ и излиза. Това продължава осем години. Накрая умира. Всеки понеделник вечер жена му отива на гробището, слага гладиоли на гроба му. Един ден отива в сряда вместо в понеделник и вижда свежи теменужки на гроба. Не може да си представи кой би могъл да ги е сложил там. Пита стария човек, който се грижи за гробищата и той казва: „О, една дама идва всяка сряда. Съпругата му, предполагам.“

„Съпругата му?“, изпищява жена му. „Аз съм съпругата му!“ Но старият работник е доста глух старец и не е особено заинтересуван. Жената си отива в къщи. Късно през нощта съседите ѝ чуват звук на счупено стъкло, но продължават да слушат хокейния мач по радиото. Сутринта, на път за офиса, съседът вижда счупен прозорец на

съседната къща и топка за боулинг, цялата в роса, искряща на моравата отпред.

— Как ти се струва?

Той не беше свалил очи от лицето ми, докато му разказвах историята.

— О-оо, Винсънт — каза той. — Ооо!

— Какво има? Това е ужасно добра история.

— Знам, че ще я напишеш супер. Обаче, оо-о, Винсънт!

Аз му казах:

— Това е последният разказ, който ще ти прочета, Колфийлд. Какво ѝ е на историята? Тя е шедьовър. Пиша шедьовър след шедьовър. Никога не съм чел толкова шедьоври от един и същ човек.

Той знаеше, че се шегувам, но ми даде само половин усмивка, защото знаеше, че съм тъжен. А аз не исках никакви полуусмивки.

— Какво ѝ е на историята? — казах аз. — Зверче такова, червенокосо.

— Може и да е могло да се случи, Винсънт. Но ти не знаеш, че се е случило, нали? Искам да кажа, просто си си го измислил, нали?

— Разбира се, че си го измислих! Такива неща *се случват*, Кенет!

— Разбира се, Винсънт! Вярвам ти! Не се шегувам, вярвам ти — каза Кенет. — Но ако просто си измисляш, защо не измислиш нещо, което е хубаво. Виждаш ли? Ако само беше измислил нещо хубаво, имам предвид. *Хубави неща* се случват. Много пъти. За бога, Винсънт! Можеш да пишеш за хубави неща. Можеш да пишеш за хубави неща, искам да кажа за добри хора и тъй нататък. Наистина, Винсънт!

Той ме погледна с блеснали очи... да, блеснали. Очите на момчето можеха да блестят.

— Кенет — казах аз, но знаех, че съм победен, — този човек с топката за боулинг е добър. Няма нищо лошо в него. Просто жена му не е добър човек.

— Да, знам... но виж, Винсънт! Ти отмъщаваш за него и какво ли не. За к'во ти е да отмъщаваш за него? Имам предвид... Винсънт. Той е окей. Остави я на мира. Дамата, имам предвид. Тя просто не знае какво върши. Имам предвид за радиото и каубойските истории, и всичко — каза Кенет. — Остави я, а, Винсънт? Става ли?

Аз не казах нищо.

— Не я карай да хвърля това нещо през прозореца. Тая топка за боулинг. А, Винсънт? Става ли?

Кимнах.

— Окей — казах.

Станах и отидох вътре до кухнята, и изпих бутилка джинджифилов ейл. Той направо ме разби. Винаги ме разбиваше. После се качих горе и скъсах разказа.

Слязох и отново седнах на парапета на верандата, и го наблюдавах как чете. Той погледна нагоре към мен рязко.

— Хайде да отидем до Ласитър за пушени миди — каза той.

— Добре. Искаш ли да си облечеш яке или нещо? — беше само по раирана тениска и беше изгорял по начина, по който червенкосите изгарят.

— Не, така съм добре — той се изправи, оставяйки книгата си на плетеното кресло. — Да тръгваме. Веднага — каза.

Развивайки ръкавите на ризата си, го последвах през моравата, спирайки на края и го гледах как изкарва колата ми на заден от гаража. Когато я беше изкарал на алеята, както винаги, отидох до вратата. Той се плъзна надясно, докато аз сядах на шофьорската седалка, и започна да спуска прозореца си — все още беше плътно затворен от срещата ми с Хелън Бийбърс предната нощ; тя не обичаше да й духа на косата. Тогава Кенет натисна бутона на таблото и платнения покрив, подпомогнат от удар с дланта над главата ми, започна своето движение, сгъвайки се най-после зад седалките.

Излязох от алеята на Керък Булевард и от Керък на Оушън. По Оушън беше около седем мили до Ласитър. Първите няколко мили никой от нас нямаше какво да каже. Слънцето бе страхотно. Изложи на показ бледите ми ръце, сини по пръстите от машинописната лента и с изгризани нокти, но се насочи и установи красиво върху червената коса на Кенет, и това изглеждаше съвсем справедливо. Казах му:

— Бръкни в онова отделение там, Докторе. Ще намериш пакет цигари и банкнота от петдесет хиляди долара. Намислил съм да пратя Ласитър в колеж. Подай ми цигара.

Той подаде цигарите, казвайки:

— Винсънт, трябва да се ожениш за Хелън. Без майтап. Тя направо изперква, докато чака. Не е много умна или нещо подобно, но това е хубаво. Няма да се налага да спориш с нея прекалено много. И няма да нараняваш чувствата ѝ, когато си саркастичен. Аз я наблюдавам. Тя никога не знае за какво говориш. Ей богу, това е супер! И, ей богу, какви страхотни крака има.

— Защо, Докторе?

— Не. Не се шегувам, Винсънт. Трябва да се ожениш за нея. Играхме с нея веднъж на дама. Знаеш ли какво направи с цариците си?

— Какво направи с цариците си?

— Държа ги всичките на задния ред, за да не ѝ ги взема. Не искаше да ги използва изобщо. Ей богу, това е готин тип момиче, Винсънт! И спомняш ли си оня път, когато ѝ асистирах на голф? Знаеш ли какво прави?

— Ползва моите колчета. Не иска да ползва нейните си.

— Знаеш пета дупка. Където онова голямо дърво е точно преди да излезеш на тревата. Помоли ме да хвърля топката ѝ над онова старо дърво. Каза, че никога не може да го прехвърли. Ей богу, за такова момиче човек иска да се ожени, Винсънт! Не бива да я оставяш да се измъкне.

— Няма — беше сякаш говорех с мъж, два пъти по-възрастен от мен.

— Ще, ако позволиш на разказите ти да те убият. Не се притеснявай за тях толкова много. Всичко ще е наред. Ще бъдеш супер.

Движехме се напред, аз — много щастлив.

— Винсънт.

— Какво.

— Когато поглеждаш в люлката, дете държат Фийби, луд ли си по нея? Не ти ли се струва дори, че ти си тя?

— Да — казах. Слушайки го, знаех точно какво има предвид. — Да.

— И по Холдън ли си луд също?

— Разбира се. Симпатяга.

— Не бъди толкова сдържан — каза Кенет.

— Добре.

— Казвай на всички, когато обичаш някого и колко — каза Кенет.

— Добре.

— Карай по-бързо, Винсънт — каза той. — Настъпи, наистина!

Дадох на колата всичкия бензин, който можеше да поеме, надувайки до около сто и дваисет.

— Ихаа-а! — каза Кенет.

След само няколко минути бяхме в заведението на Ласитър. Беше извън натоварените часове и на паркинга имаше само една кола, Де Сото седан. Изглеждаше заключена и страхотна, но не потискаща, защото ние самите се чувствахме доста изискани. Седнахме на маса отвън, на защитената от вятъра тераса. На другия край на терасата дебел, плешив мъж с жълта блуза с къси ръкави седеше и ядеше стриди. Беше подпрял вестник на солницата. Изглеждаше много самотен и съвсем като собственик на страхотния, празен седан, пържещ се отвън на паркинга.

Докато аз накланях стола си назад, опитвайки се през бръмчащия от мухи проход към бара да видя къде е Ласитър, дебелият заговори:

— Хей, откъде я взе тая червена коса?

Кенет се обърна да погледне към мъжа и каза:

— Един човек ми я даде по път.

Това почти го уби. Той беше плешив като круша.

— Един човек ти я даде по път, а? — каза той. — Мислиш ли, че ще може и мен да оправи?

— Разбира се — каза Кенет. — Обаче трябва да му покажеш синя карта. От минала година. Няма да приеме тазгодишна.

Това наистина го довърши.

— Трябва да му дам синя карта, а? — попита той, разтреперан.

— Да. Миналогодишна — му каза Кенет.

Дебелият разтърси глава, докато се връщаше обратно към вестника си, а след това поглеждаше към нашата маса често, сякаш нарочно беше преместил стола си.

Тъкмо когато ставах, Ласитър зави зад ъгъла на бара и ме видя. Той повдигна плътни вежди за поздрав и тръгна насреща. Беше опасен тип. Виждаше го бях, късно нощем, да чупи празна бирена бутилка в барплота и държейки каквото е останало от гърлото, да излиза в тъмния, солени въздух да търси някакъв, когото просто подозирал, че

може би краде красиви капачки за радиатори от колите на неговия паркинг. Сега, идвайки насам по коридора, не можа да изчака да ме попита:

— Водиш ли оня твой умен, червенокос брат със себе си? — той не можеше да види къде е Кенет, докато не излезе на терасата. Аз му кимнах.

— Е! — каза той на Кенет. — Как я караш, хлапе? Не съм те виждал много наоколо това лято.

— Бях тук миналата седмица. Как я карате, г-н Ласитър? Пребивал ли сте някого напоследък?

Ласитър се изкиска с отворена уста.

— Какво да бъде, хлапе? Пушени миди? С много маслен сос?

Получавайки голямо кимване, той тръгна към кухнята, но спря и попита:

— Къде е брат ти? Малко откачения?

— Холдън — уточних аз. — На летен лагер е. Учи се да се оправя сам.

— Сериозно? — каза Ласитър заинтересуван.

— Той не е откачен — Кенет каза на Ласитър.

— Не е откачен ли? — каза Ласитър. — Ако не е откачен, какво е?

Кенет се изправи. Лицето му беше почти с цвета на косата му.

— Да се разкараме от тук, по дяволите! — ми каза Кенет. — Хайде!

— О-о, почакай малко, хлапе — каза бързо Ласитър. — Слушай, аз само се шегувам. Той не е откачен. Нямах предвид *това*. Просто е непослушен. Бъди добро хлапе. Не казвам, че е наистина *откачен*. Бъди добро хлапе. Нека да ти донеса малко хубави миди.

Със стиснати юмруци, Кенет ме погледна, но аз не му дадох никакъв знак, оставяйки решението на него. Той седна.

— Дръж се подходящо за възрастта си — каза той на Ласитър. — Не може да наричаш хората както ти падне.

— Не бъди груб с червенокосия, Ласитър! — извика дебелака от масата си.

Ласитър не му обърна никакво внимание — можеше да бъде *толкова* груб.

— Имам страхотни миди, хлапе — каза той на Кенет.

— Разбира се, г-н Ласитър.

Ласитър всъщност се спъна на единственото стъпало, водещо към коридора.

На тръгване казах на Ласитър, че мидите бяха страхотни, но той изглеждаше изпълнен със съмнения, докато Кенет не го потупа по гърба.

Качихме се обратно в колата и Кенет отвори вратичката на жабката, и удобно набута единия си крак в отвора. Подкарах нагоре по петте мили към Рийчмън Пойнт, защото почувствах, че и двамата искаме да отидем там.

Спрях колата на старото място и излязохме, и започнахме да прескачаме от камък на камък надолу към това, което Холдън наричаше по някаква негова си причина Скалата на Хитреца. Беше голяма и плоска на едно затичване и един подскок от океана. Кенет водеше, балансирайки, като държеше ръце настрани като въжеиграч. Моите крака бяха по-дълги и аз можех да премина от камък на камък с ръка в джоба на панталона. Освен това имах и няколко години преднина пред него.

И двамата седнахме на Скалата на Хитреца. Океанът бе тих и цветът му беше хубав, но имаше нещо, което не ми хареса в него. Почти в мига, когато забелязах, че има нещо, което не ми харесва, слънцето потъна под облак. Кенет ми каза нещо.

— Какво? — попитах.

— Забравих да ти кажа. Получих писмо от Холдън днес. Ще ти го прочета.

Той извади плик от джоба на късите си панталони. Аз гледах океана и слушах.

— Чуй това нещо в началото. Заглавието — каза Кенет и започна да чете писмото, което беше ето такава:

Лагер Добрапочивка за тъпаци
петък

Скъпи Кенет,

Това място смърди. Никога не съм виждал толкова много плъхове. Трябва да правиш неща от кожа и да ходиш на излети. Има състезание между червените и белите. На мен ми се падна да съм бял. Аз не съм скапан бял. Идвам си скоро в къщи и ще е супер с теб и Винсънт и с теб ще ядем миди. Те ядат рохки яйца тук през цялото време и дори не слагат млякото в хладилника, когато го пиеш.

Всички трябва да пеят песен в столовата. Тоя г-н Гроувър си мисли че е страхотен певец и се опита да ме изработи да пея с него снощи. Бих, само дето не го харесвам. Усмива ти се но през цялото време е много подъл когато има сгода. Имам 18-те долара които майка ми даде и вероятно ще си бъда в къщи скоро може би събота или неделя ако този човек отиде до града както каза така че аз да мога да взема влак. Те сега са ме отстракирали за това че не пея в столовата с г-н Гроувър. Никой от тия плъхове не трябва да говори с мен. Един от тях е много приятно момче от Тенеси и е почти колкото Винсънт. Как е Винсънт. Кажу му, че ми липсва. Питай го дали някога е чел Коритяните. Коритяните е от библията и е много хубаво и красиво и Уеб Тейлър ми прочете малко от него. Плуването тук е много зле защото няма вълни дори и малки вълни. Какъв е смисъла без никакви вълни. Няма какво да те уплаши или обърне наобратно. Имат един сал и трябва да плуваш до него с другарче. Моето другарче е Чарлс Мастърс. Той е плъх и през цялото време пее в столовата.

Той е в белия отбор и му е капитан. Той и г-н Гроувър са 2 от най-големите плъхове които съм срещал, също г-жа Гроувър. Тя се опитва да се прави на твоя майка и се усмива през цялото време но е подла също като г-н Гроувър. Заклучват кутията за хляб през нощта никой да не може да си прави сандвичи и уволниха Джим и за всичко тук трябва да даваш по 5 цента или 10 цента а родителите на Роби Уилкокс не са му дали никакви пари.

Ще си бъда вкъщи скоро сигорно неделя. Наистина ми липсваш Кенет също Винсънт също Фийби. Какъв цвят коса има сега Фийби. На бас че сигорно е червена.

Твой брат Холдън Колфийлд

Кенет сложи обратно писмото и плика в джоба си. Вдигна гладко червеникаво камъче и го огледа, обръщайки го, сякаш се надяваше да няма недостатъци в симетрията му; после каза повече на камъчето, отколкото на мен: „Той не може да прави никакви компромиси.“ Погледна ме огорчено:

— Той е само едно малко момче и не може да прави никакви компромиси. Ако не харесва г-н Гроувър, не може да пее в столовата, дори когато знае, че ако пее, всички ще го оставят на мира. Какво ще стане с него Винсънт?

— Предполагам, че трябва да се научи да прави компромиси — казах аз, но не го вярвах и Кенет го знаеше.

Кенет набута гладкото камъче в джоба за монети на шортите си и погледна към океана с отворена уста.

— Знаеш ли какво? — каза. — Ако се случи да умра или нещо подобно, знаеш ли какво бих направил?

Не ме изчака да кажа каквото и да е.

— Бих се навъртал наоколо — каза. — Бих се навъртал наоколо известно време.

Лицето му стана триумфално — по начина, по който лицето на Кенет ставаше триумфално без всякакъв намек, че е разгромил или надиграл някого. Сега вече океанът беше ужасен. Беше пълен с топки за боулинг.

Кенет се изправи на Скалата на Хитреца. Изглеждаше много щастлив за нещо. По начина, по който стана, можех да кажа, че е в настроение да поплува. Аз не исках да влиза да плува при всичките тези топки за боулинг.

Изрита обувките и чорапите си.

— Хайде да влизаме — каза.

— С тия къси панталони ли ще влезеш? — го попитах. — Ще ти е студено на връщане. Слънцето се скрива.

— Имам друг чифт под седалката на колата. Хайде. Да влизаме!

— Ще се схванеш от мидите.

— Изядох само три.

— Не, недей... — започнах да го спирам. Но той си свалеше фланелката и не ме чу.

— Какво? — каза, когато лицето му беше отвън.

— Нищо. Не стой дълго.

— Няма ли да дойдеш.

— Не. Нямам шапка — стори му се много смешно и ме прасна по гърба.

— О-оо. Хайде, Винсът.

— Ти върви. Аз не мога да понасям океана днес. Пълен е с топки за боулинг.

Той не ме чу. Затича се надолу по плажа. Искрах да го хвана, да го издърпам обратно и да отпътуваме бързо.

Когато свърши да си играе във водата излезе сам, без аз да мога да забележа нищо. Излезе извън дълбоката до глезен, плискаща се част на водата; дори мина бързо през, и подмина, сухата, с бледи следи от стъпки част, без аз да мога да забележа нищо, освен че главата му беше надолу. Тогава, когато едва достигна меката част на плажа, океанът хвърли последната си топка за боулинг по него. Изкрещях името му с всичка сила и затичах като луд към мястото. Без дори да го поглеждам, го вдигнах; носейки го, тичах с разтреперани крака към колата. Сложих го на седалката и карах първата миля и нещо на ръчна спирачка; после настъпих до дупка.

Видях Холдън на верандата преди той да види мен или каквото и да било. Куфарът беше до стола му и си бъркаше в носа докато не видя. Когато видя, изкрещя името на Кенет.

— Кажи на Мери да извика доктор — казах, останал без дъх. — Номерът е на това до телефона. С червен молив.

Холдън изкрещя името на Кенет отново. Той протегна нечистоплътно изглеждащата си ръка и избърса, почти с удар, малко пясък от носа на Кенет.

— Бързо, Холдън, по дяволите! — казах аз, носейки Кенет покрай него. Усетих Холдън да тича през къщата за Мери.

След няколко минути, дори преди доктора да е дошъл, майка ми и баща ми паркираха в алеята. Гуиър, който играеше главната младежка роля в представлението, беше с тях. Дадох знак на майка от прозореца на стаята на Кенет и тя като момиче затича към къщата. Говорих с нея минута в стаята; после слязох долу, разминавайки се с баща ми на стъпалата.

По-късно, когато докторът и майка ми, и баща ми бяха всички горе в стаята на Кенет, Холдън и аз чакахме на верандата. Гуиър, професионалният младеж, остана също по някаква причина. Най-накрая ми каза тихо:

— Предполагам, трябва да вървя.

— Добре — казах неопределено. Не исках никакви актьори наоколо.

— Ако има нещо...

— Върви си вкъщи вече, приятелче — каза Холдън.

Гуиър му се усмихна тъжно и започна да се изнизва. Изглежда не беше доволен от оттеглянето си. Беше също и любопитен след краткия си разговор с Мери, прислужницата.

— Какво е — сърцето ли? Той е само дете, нали?

— Да.

— Върви си вкъщи. Става ли?

По-късно направо исках да се изсмея. Казах на Холдън, че океанът беше пълен с топки за боулинг и малкия глупак кимна, и каза:

— Да, Винсънт — сякаш знаеше за какво говоря.

Той умря в осем и десет онази вечер.

Може би това, че написах всичко, ще го изведе оттук. Беше в Италия с Холдън, а беше във Франция, Белгия, Люксембург и част от Германия с мен. Не издържам. Не трябва да се навърта наоколо по това време.

[1] Robert Browning, *Prospice* — Б.пр. ↑

[2] Henry James, *The Turn of the Screw* — Б.пр. ↑

Непубликуван; ръкописът се намира в библиотеката на
университета Принстън

Източник: Изтекъл в интернет през ноември 2013

Публикуван за пръв път на български език в chitanka.info, 2016

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.